

2. HOMILIJA BISKUPA MONS. ANTUNA BOGETIĆA

(27. 1. 1988)

Draga braćo svećenici!

U ovom euharistijskom slavlju zahvaljujemo Gospodinu što smo zajedno. Zahvalimo mu na svemu, za ono što jesmo i što imamo, na svakom danu života što nam daje.

Blagoslovljeni od Gospodina vi što trošite svoje dane i sve svoje sile za spas braće. Koliko pouka, koliko nagovora, koliko sati ispovijedanja, koliko koraka do bolesnika i svih koji traže od nas svjetla i utjehe! Koliko napora za izgradnju i održavanje crkava i za izgradnju živih Božjih hramova, hramova Duha Svetoga!

Svi smo se jednog dana odazvali na Gospodnji poziv, krenuli smo s idealom u srcu da nosimo braći svjetlo istine koja daje smisao životu, boli i samoj smrti.

Božja nas riječ danas potiče: "zato raspiri Božju milost koja je u tebi polaganjem... ruku", "čuvaj dragocjeno povjereno blago uz pomoć Duha Svetoga koji prebiva u nama" (2 Tim 1,6..14).

Utječimo se Mariji i nasljedujmo Mariju, najvjerniju poticajima Duha Svetoga, jedro na oceanu života potpuno predano svakom dahu Duha. U ovoj godini njoj posvećenju želimo je što bolje upoznati i nasljedovati.

Marija, puna Duha Božjega, već živo svetohranište u kojoj prebiva Riječ tijelom postala, žurno hiti u gorje u grad Judin da rođakinji donese radost, milost, pomoć. Onaj koji je pun Duha Božjega, Božje ljubavi, ne može a da to ne podijeli s braćom. Taj vrhunazorni nagon tjera ga da nutarnji žar podijeli s drugima. Sav apostolat može se ukratko sažeti: od duše k duši ako nešto imaš u duši. A imat ćeš uvijek nešto i mnogo u duši ako dolaziš na izvore, ako crpiš s izvora.

Živimo u doba velikih promjena, potresa, sukoba, velike ideološke pometenosti. Plaši nas indiferentizam, nevjera mnogih i slaba vjera onih koji se nazivaju vjernicima. Premda ima i mnogo ljudi koji traže, makar kojekako, utočište u vjerskim doživljajima, ipak se pitamo: Gdje je naša mladež? Što je s duhovnim zvanjima? Kakva je naša obitelj: rasadnik života ili grobnica? Koliko naših zaručnika dođe čisto do oltara, a da ne spominjemo grozote droge, abortusa, trgovinu s fetusima, krvave sukobe na svijetu? Hedonizam, konzumiizam, nepopustljivost u sukobima kojih je pun svijet odrazuju se i u Crkvi, jer mi živimo u svijetu. Ali u tami svijetli svjetlo vjere. Marija, blažena koja je povjerovala, posreduje i nama tu vjeru. Nije joj bilo lako, a ipak ushićena pjeva "klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju" (Lk 1,47), a čuli smo sv. Pavla: "Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti" (2 Tim 1,7). Marija kaže da klikće Bogu "što pogleda na neznatnost službenice svoje" (Lk 1,48).

I tebe, brate, Bog pogleda kad te izvede iz ništavila, kad te izvede iz mase i postavi na oltar. Bog gleda svaki čas na nas i računa na svakoga čovjeka. Tako majka gleda na dijete kako reagira na sve okolnosti života, u radu, u

opasnosti ili zabavi, a posebno gleda ako se u teškoj bolesti bori između života i smrti. Hoće li preživjeti? Bog koji je krv prolio da mi živimo, i to što bujnije, gleda kako se taj život odvija u nama. Gleda kako se odvija borba da ostanemo živi Božji hram, borba protiv ričućeg lava koji obilazi da nas poždre.

A mi smo pozvani da gledamo čovjeka i svijet oko sebe okom Božjim, da ljubimo braću ljude srcem Božjim. Kao službenica Gospodnja u službi braće – u službi djece, mladih, bračnih drugova, posebno siromaha i patnika.

Kaže se da je svećenički život težak. Ali nije lak ni život oca, majke, patnika. Ako zaboravimo sebe radi drugih koji nas toliko trebaju, spasit ćemo i sebe i njih.

Marija kaže da je službenica, a njezin Sin da je došao da služi, a ne da mu služe (Mk 10,45). Naše je svećeništvo ministerijalno, službeničko, u službi braće ljudi. Ako smo u službi da bismo imali život i da ga imaju u izobilju (Iv 10,10), onda ćemo prilagoditi svoje vrijeme, svoj život onima kojima smo poslani i koji su nam povjereni. Bit ćemo im svjedoci, osposobljavati ćemo se sve više znanjem i krepošću, da zajedno rastemo u kršćanskoj zrelosti.

Mi sijemo Božju riječ u nagovorima, katehezama, osobnom kontaktu, posjetu obitelji i bolesnika, tiskom, ali žanjemo plodove u ispovjedaonici. Svećenik koji troši snage i vrijeme u organiziranju, sastancima, govorima, a ne pruža priliku za ispovijed, gubi vrijeme. Kard. Martini je rekao da su ispovjedaonice često prazne izvana jer su prazne iznutra. Svatko je od nas iskusio kako su ljudi puni tjeskoba, patnji, pitanja, sumnji i duhovnih muka i kako je neprocjenjiv čin ljubavi pomoći im u njihovu traženju i mukama. Jednom sam rekao nepoznatom čovjeku u dalekom svijetu: Isplatilo mi se prevaliti ovih 1500 km samo za ovaj susret.”

Biti u službi braće znači biti im na raspolaganju kad je njima zgodnije. Kao što je kršćanin vjrnik 24 sata na dan, i mi smo svećenici uvijek i svugdje. – Marija je nosila Isusa pod srcem i donijela izvor milosti rođakinji Elizabeti i njezinu sinu. I mi smo bogonosci po milosti i kao djelitelji svetih tajni, "pričesnici vječnog otkupljenja", molimo se danas i uvijek da "postanemo vječnim darom" za njega. Kako bismo mogli držati u rukama božansku žrtvu a da se ne želimo žrtvovati s njim? Imati pred sobom Krista koji je na križu molio za svoje ubojice, a možda nositi u srcu jad na brata, možda i na poglavara?

Marija, službenica Božja, želi nam nadahnuti da budemo sve savršenije sredstvo za posvećenje svijeta. Glavna poruka Sabora jest poziv sviju na svetost. U Mariji Riječ je tijelom postala da se poveže s nama. U nama Riječ mora postajati tijelom, utjeloviti se u našem životu. Pokušajmo uvjeriti sebe i sve oko sebe da nas Bog doista ljubi i tada kad nam nešto naređuje ili zabrani. Mogu neke stvari izgledati slatke, ali su otrov ako ih je Bog zabranio. Svi sveci nas uče svojim životom da ima više radosti u tome da ne griješimo nego u grijehu. Apsurd je i napast zloga duha pokušaj kompromisa da se norme svedu na opću praksu, umjesto da se život uzdiže prema normama i idealima. Katkad se takvi postupci opravdaju statistikama i nadglasavanjem, ali o načelima nema diskusije ni prebrojavanja. Marijin je stav u najvećem času njezina života i ljudske povijesti: – Neka mi bude po tvojoj riječi! To je stav čitava njezina

života i stav svakog pravog Božjeg štovatelja: Bože, neka bude što ti hoćeš, kako ti hoćeš i kad ne shvaćam i kad mi je teško.

Tako postajući svaki dan vječnim darom Bogu, budite uvjereni da "tko zbog mene izgubi život svoj, sačuvat će ga" (Mt 10,39), tko ne prosjači ljudsku ljubav, ima je izobila. Po milosti Božjoj možemo postajati sve više, prema jednom autoru, sunce na kojem se razvijaju cvjetovi dječjih duša, krijepe mladi, tješe starci i nemoćni. I kroz sve vjekove do naših dana, upravo naših dana, vidimo kako oko takvih svećenika raste i buja život duhovno i materijalno u zgradama, u obiteljima, u dušama. Tako u velikanu našeg doba sv. Ivanu Boscu, čiju 100. obljetnicu smrti slavi cijeli svijet. Izgradio je velike crkve i zavode. Sam Bog znade koliko je milijardi prošlo kroz ruke toga čovjeka koji je umro poderanih cipela, pokrpane reverende i bez jedne pare u džepu.

Tražite najprije kraljevstvo Božje, a ostalo će vam se dodati. Lav Tolstoj komentira: "A mi smo tražili najprije ostalo, pa smo izgubili sve."

Čitamo u Evanđelju da "Marija pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu". Prebirimo i mi zrcima svete krunice i primjenjujmo na sebe radosti žalosti na putu u slavu.

Bog nas poziva u ovom presudnom času povijesti da to mislimo, govorimo i činimo za spas i sreću svoju i povjerene nam braće.